

— Има една нѣмска повѣсть, която бѣхъ челъ нѣкога въ Вѣна, каза докторътъ, като се почеса надъ ухото, за да си науми; — тамъ се расправя за подобна една любовь...

— Гетевиятъ Вертеръ? попита живо студентътъ.

— Да, отъ Гете романа, припомни си докторътъ; — той се самоуби, нали?

— Да, но азъ искамъ да спася моя герой...

— По-добръ убий го, па тури точка, да се не мъчи. Направи, както ния докторитѣ на болнитѣ... то е най-доброто.

Докторътъ придружи думитѣ си съ нова зловѣща усмивка, която издаваше безсърдечieto, свойствено на докторитѣ, привикнжли съ равнодушие да гледатъ страданията и смрътѣта на пациентитѣ си.

Кандовъ прѣблѣднѣ.

— Не, това ще бѣде лошъ примѣръ, за читателитѣ... Самоубийството е заразително сжщо...

— Отъ каква народность е героятъ ви?

— Българинъ.

— Българинъ? Че Българи май не страдатъ отъ кара-севда. Тѣхнитѣ сърдца сж овити въ биволска кожа... Вий знаете що е кара-севда? *Amour désespéré!*

— Да, отчаянна любовь, забѣлѣжи студентътъ глухо.

— Обаче, азъ не знамъ нѣкой отъ Българитѣ да е умрѣлъ отъ голѣма любовь... Единъ момъкъ се обѣси по прѣди, но то бѣше, че фалира евреина, та изгуби...

— Но моятъ герой, както ви казахъ, господинъ докторе...

— Да, исключение, разбираиъ, прѣкъснѣ го лѣкарътъ: — но понеже е Българинъ не трѣба да го самоубиваме, то нѣма да бѣде вѣрно... Той трѣба да се мѣли...

И докторътъ се усмихнѣ пакъ съ неприятна усмивка, като погледнѣ часовника си. Очевидно той бързаше.

Кандовъ забѣлѣжи нетърпението му. Той каза бързишката: